

man nemlig spørger en sigtet: Har du gjort det?, vil han i mangfoldige Tilfælde sige: Nej!, naar der er flere, der høre derpaa. Han har ligesom Barnet haft en Sky for at tilstaa, naar der ere andre, der høre paa det, end Fader og Moder; og det er hændet mig adskillige Gange, ligesom jeg ogsaa ved, at det er hændet mine Kolleger, at en sigtet under Forhøret har nægtet og nægtet meget bestemt. Men naar saa jeg efter Rettens Slutning har inspiceret Arresten og har sagt blot dette: Hvor kunde De dog nægte? saa har han svaret: Ja, jeg vil gerne tilstaa; og saa har han aflagt Tilstaaelse. Ja, jeg vil gaa videre; jeg vil sige, at det flere Gange er forekommet i min Praksis, og det er navnlig sket med Kvinder, at naar de have staaet for Skranken, og jeg har spurgt: Har du gjort det? saa have vedkommende sagt: Maa ikke de Mænd gaa ud — det var Retsvidnerne — maa jeg ikke tale med Dommeren alene? og saa er der bleven aflagt en fuldstændig Tilstaaelse. Det er det eneste Moment, som jeg kunde tænke mig under den nuværende Retsordning kunde tale imod at lade Forhørene foregaa for aabne Døre.

Men naar nu den ny Retsreform indføres, er det rigtigt altsaa, at Forundersøgelsen som Regel foregaa for aabne Døre. Saa kommer det Moment frem: Skal den sigtede have Ret til under Forundersøgelsen at raadføre sig med en Sagfører, en juridisk Bistand, eller skal han ikke? Der er Forslaget gaaet en Vej, som jeg synes, absolut ikke er rigtig. Forslaget siger nemlig, at den sigtede har Lov til at antage en Sagfører, men det siger ikke, at han skal have en Sagfører, og der mener jeg, at der gøres en Forskel paa den rige Mand og den fattige, som ikke med Retté bør gøres. Jeg mener, at Forskellen bør være den, at den rige Mand, den, der kan betale, kan tage til Sagfører, hvem han vil, men den fattige Mand maa nøjes med den, det offentlige beskikker ham. Han kan altsaa ikke vælge selv. Men jeg mener ikke, at Forskellen bør være den, at den, der kan betale, kan faa en Sagfører, men den, der ikke kan betale, faar det ikke. Den fattige Mand, som altsaa faar beskikket Sagfører, er ikke daarligt tjent med det, thi i Reglen er det jo saaledes, at der til Udførelsen af de offentlige Sager vælges erfarne og dygtige Forsvarere. Det Tilfælde kan altsaa indtræffe, at han faar en erfarne og dygtig Sagfører, medens han maaske, hvis han skulde have valgt selv, ikke havde faaet det.

Saa komme vi derimod til et andet Spørgsmaal, det er nemlig det: Naar saa den sigtede enten selv har valgt sig eller faaet beskikket en Sagfører, skal han saa have Lov til at tale med denne Sagfører uden Kontrol, eller skal det offentlige have Lov til at kontrolere ham. Der er Lovforslaget gaaet den Vej at sige: ja, med den beskikkede Sagfører maa der tales uden Kontrol, men med den antagne Sagfører ikke, naar Dommeren modsætter sig det. Det finder jeg forkert, jeg mener, at den sigtede skal have Ret til at antage sig en Sagfører eller faa en beskikket, som han vil, men paa den anden Side mener jeg, at Samfundet har Ret til, og at Samfundet ikke gaar sigtede for nær, naar det siger: Samtalerne med Forsvareren ville vi have Ret til at kontrolere. Jeg skal sige hvorfor. Det, som det gælder om, er at faa Sandheden frem, og naar en sigtet taler med sin Sagfører, saa vil han enten tale med ham om Sagen eller om noget, som ikke kommer Sagen ved. Taler han med ham om Sagen, saa har det offentlige Krav paa at faa at vide, hvad den sigtede ved om den, og det kan jo lige saavel være noget, der kan bidrage til hans Domfældelse som til hans Frifindelse. Jeg gaar ud fra, at han til sin Sagfører kun taler Sandhed, og naar det gælder om at faa Sandheden frem, maa det offentlige ogsaa have Ret til at faa denne Sandhed at vide. Og hvis hans Samtale med Sagføreren ikke kommer Sagen ved, skal Dommeren have en Tavshedspligt, han maa ikke omtale, hvad den sigtede og Sagføreren have talt om. Og denne Tavshedspligt maa være den sigtede en tilstrækkelig Garanti for, at hans Hemmeligheder ikke komme uden for den Sfære, hvor han ønsker, de skulle være. Altsaa paa dette Punkt ønsker jeg noget andet maaske, end Folk i Almindelighed.

At den sigtede saa, naar Forundersøgelsen er sluttet, og Hovedforhandlingen skal foregaa, skal have en Forsvarer, mener jeg er en Ting, som følger af sig selv. Derfor kan jeg ikke være enig med Lovforslaget paa det Punkt, hvor det siger, at det beror paa Retten, med andre Ord, jeg mener ikke, det er rigtigt, at dette Institut, som kendes under Navn af Afæsnings-sager, bliver ved at bestaa under den ny Reform. Afæsnings-sager kendes kun i Kjøbenhavn, ikke udenfor, og under Afæsnings-sager ville ærede Medlemmer jo vide, at den tiltalte ikke har juridisk Bistand. Det mener jeg er forkert. Jeg mener, at lige saa vel i Kjøbenhavn som